

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון א' תרמ
ערב שבת קודש פ' חיי שרה,
מבה"ח כסלו ה'תשפ"ו

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חייילי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ע"ה שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וקכ"ג שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לעילוי נשמת

ר' יוסף ב"ר שלמה ע"ה

חמי

נפטר ביום ז"ך מ"ח ה'תשנ"ד

ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י משפחתו שיחיו

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולע"נ מרת ח' רחל בת ר' פנחס זליג ז"ל

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה ולע"נ ר' פנחס זליג ב"ר יצחק ע"ה

ו"הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו – לשפע ברכות עד בלי די

ב"ה

3 דבר מלכות

הדבר היחיד שנשאר עכשיו בעבודת השליחות / משיחת ש"פ ח"י שרה היחש"ב

7 זמן הגאולה

הגאולה החלה בפרשתנו / פ' השבוע באור הגאולה

9 המעשה הוא העיקר

הוספה בשמחה ביתר שאת החל משבת מברכים / הוראות למעשה בפועל

10 ניצוצות של משיח

הזכרת שמו של משיח מזרזת יותר את ביאתו / קטעים קצרים ופחגמים בעניני גאולה ומשיח

11 וילחום מלחמת ה' - וינצח

שיתפטר מתפקידו / שיחות בענין שלימות העם והארץ

13 כתב יד קודש

איך מתנהג שליח של נשיא דורנו / מהגות הרבי על שיחת ש"פ תולדות החשד"מ

ובלשון נשיא דורנו (המשלח) — שלא נשאר אלא הענין ד"עמרו הכן כולכם" ²⁰, מכיון שכל מוכן כבר, וכאמור — צריכים רק להתנהג באופן ד"חמים תהי' עם ה' אלקיך", ועי"ז זוכים להמשכת כל הברכות והאיחולים באופן של הצלחה וכו'.

ג. והנה, כדי שמילוי השליחות יהי בשלימות — צריכים לקיימה מתוך שמחה וטוב לבב, כפי שרואים כמוחש שהצלחת הפעולה תלוי' במדה רבה בשמחה שבעשיית הפעולה, ובעניננו — הפצת היהדות והמעיינות חוצה מתוך שמחה וטוב לבב.

וע"פ האמור לעיל שרבותינו נשיאינו נותנים את כל הכחות הדרושים למילוי השליחות בשלימותה — מוכן, שבוה כלולה גם הנתינת כח לעשות זאת מתוך שמחה וטוב לבב.

ד. ויש להוסיף בזה — ע"ד הרמז:

"שליח" בגימטריא "שמח". וי"ל הפי': אמיתית ענינו של "שליח" הוא — כאשר הוא "שמח", היינו, לא שמכריחים אותו למלא את השליחות (ובהרגש שלו — שכופים אותו לבטל ישותו ומציאותו להמשלח), אלא הוא עושה זאת בשמחה — הוא ~~שמח~~ מעובדת היותו (כמרומז בגימטריא שלו) שליח, ער — שלוחו של אדם כמותו ממש.

ולאידך — "שמח" הוא הגימטריא ד"שליח" בלבד, היינו, שענין השמחה אינו בגילוי ~~קריבה~~ שליח, כי אם בהעלם, באופן של גימטריא ²¹. שמחתו של השליח, ובפרט בידעו את הכחות וההבטחות שניתנו לו בנוגע למילוי שליחותו — הרי זה ענין שנוגע אליו (כדי למלא את שליחותו במילואה ובשלימותה), אבל בנוגע לסביבתו, האנשים שנמצאים מסביבו כו' — צריך הדבר להיות בהעלם (באופן של גימטריא), כלומר, שאין לו להראות לכל שמכיון שהוא שלוחו כמותו של נשיא דורנו שהנשיא הוא הכל, ביכלתו ח"ו "לדרוך" על אחרים ועל כל העולם, ובכואו למקום מסויים בתור שליח, וכידעו — לעצמו עכ"פ — שהוא שליח של נשיא דורנו, ביכלתו ח"ו לדרוך ולזרוק אחרים, ולפעמים — גם כאלו שהיו שם לפניו, לעורר מחלוקת וכו' — הנהגה כזו מהווה שינוי בהחלט (מרצון) המשלח, והתוצאה ~~סד~~ וד"ל, הוא מוכרת וצריך להתנהג דוקא בדרכי נועם ובדרכי שלום, מ"ע מח"ת וכל התורה ניתנה על-ידי ²² — רצונו של נותן התורה, המשלח את המשלח!

(20) מכתב כ"ק מו"ח אדמו"ר מכ"ז אייר תרמ"ן (נדפס בהקדמה לקונטרס צו בתחלתו — סה"מ קונטרסים ח"ב שצ"ב, ב. אגרות קודש שלו ח"ד ע' רעט).
(21) ראה שעה"ה"א ספ"א, פ"ו (פד, כ).
(22) רמב"ם סוף הלי' תנוכה — מספרי נשא ו, כג. וראה לקו"ש ח"ה ע' 349 ואילך.

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' משה נחום בהרה"ח ר' מרדכי מענדל ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן - אחרון של פסח, ה'תשע"א

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלמה

"שליח" בגימטריא "שמח". וי"ל הפי': אמיתית ענינו של "שליח" הוא – כאשר הוא "שמח", היינו, לא שמכריחים אותו למלא את השליחות (ובהרגש שלו – שכוּפִים אותו לבטל ישותו ומציאותו להמשלח), אלא הוא עושה זאת בשמחה – הוא שמח מעובדת היותו (כמרומו בגימטריא 17) שליח, עד – שלוחו של אדם כמותו ממש.

ולאידך – "שמח" הוא הגימטריא ד"שליח" בלבד, היינו, שענין השמחה אינו בגילוי (בתיבת)שליח, כי אם בהעלם, באופן של גימטריא:

שמחתו של השליח, ובפרט בידעו את הכחות וההבטחות שניתנו לו בנוגע למילוי שליחותו – הרי זה ענין שנוגע אליו (כדי למלא את שליחותו במילואה ובשלימותה), אבל בנוגע לסביבתו, האנשים שנמצאים מסביבו כו' – צריך הדבר להיות בהעלם (באופן של גימטריא), כלומר, שאין לו להראות לכל שמכין שהוא שלוחו כמותו של נשיא דורנו שהנשיא הוא הכל, ביכלתו ח"ו "לדרוך" על אחרים ועל כל העולם, ובבואו למקום מסויים בתור שליח, ובידעו – לעצמו עכ"פ – שהוא שליח של נשיא דורנו, ביכלתו ח"ו להצר ולזרוק אחרים, ולפעמים – גם כאלו שהיו שם לפניו, לעורר מחלוקת וכו' – הנהגה כזו מהוה שינוי בהחלט (מ(רצון)המשלח, והתוצאה כנ"ל. וד"ל.

– הוא מוכרח וצריך להתנהג דוקא בדרכי נועם ובדרכי שלום, מ"ע מה"ת וכל התורה ניתנה לזה – רצונו של נותן התורה, המשלח את המשלח!

ב. לכאורה. יכולה להתעורר שאלה אצל השליח:

כיצד יכול להיות בטוח שיעלית לכוון (בדיוק) לרצון המשלח, שלא לשנות מזה וכו' – הרי אינו אלא **בשר ודם**, נשמה המלוכשת בגוף גשמי, "הנדמה בחומריותו לגופי אומות העולם" ¹⁶?

והמענה לזה – בפשטות:

מכיון ש"איני מבקש כו' אלא לפי כחן" ¹⁷, הרי בורא ניתנו כל הכחות הדרושים למילוי השליחות בשלימותה. ומה שטוען שהוא נשמה בגוף – הרי אדרבה: למלא שליחות זו לא בחר המשלח ב"מלאך", כי אם ביהודי כפי שהוא נשמה בגוף דוקא, וא"כ, בוראי דאג מראש להבטיח שיהיו לו (כפי שהוא נשמה בגוף) כל הכחות הדרושים למילוי שליחות זו, לכוון לרצון המשלח בשלימותו ובמילואו, "כדבעי לי למיעבד" ¹⁸, ובאופן של הרחבה.

וממנו דגשנים – להתנהג באופן ד"תמים תהי' עם ה' אלקיך" ¹⁹: עליו למלא את תפקידו ושליחותו. תוך כדי התגברות על פיתויי היצר, ופשיטא – התגברות על מניעות ועיכובים שמבחוץ, ואז מובטח לו שיכוון לרצון המשלח.

(12) קידושין כג. ב.

(13) קידושין שם. פסחים פח. ב.

(14) להעיר משיחה הנ"ל (סלי"ב) בביאור אופן הד' – ע"ד מעלת אתכפיה על אתהפכא.

(15) ראה רמב"ם הל' שלוחין ושותפין פ"א הל' ואלך. שו"ע חו"מ סק"פ ס"ב ואלך.

(16) תניא פמ"ט (ע' רע"א).

(17) במדבר"ד פיי"ב. ג.

(18) ראה בחובות סז. רע"א.

א א

ודע
אם
זה
הוא
השליח
הנכון

הדבר היחיד שנשאר עכשיו בעבודת השליחות

המטרה של כינוס השלוחים העולמי הנוכחי: להתדבר ביחד ולצאת בהחלטות טובות על מנת לקיימן בפועל, כיצד לבצע את השליחות המיוחדת של הזמן הנוכחי: קבלת פני משיח צדקנו • הדבר היחיד שנשאר עכשיו בעבודת השליחות, הוא: לקבל את פני משיח צדקנו בפועל ממש, בכדי שהוא יוכל לקיים את שליחותו בפועל ולהוציא את כל בני ישראל מהגלות! • כלומר: כל הפרטים בעבודת השליחות צריכים להיות חדורים בנקודה זו - כיצד זה מוליך לקבלת משיח צדקנו • קטעים משיחות ש"פ חיי שרה, כ"ה מ"ח, מבה"ח כסלו, ה'תשנ"ב - כתיחת כינוס השלוחים העולמי - מוגה, תרגום מאידית*

של נשיא דורנו – אשר נקודת השליחות הזאת משותפת ושוה בכל הזמנים – מיתוסף מזמן לזמן חידוש בשליחות, שליחות מיוחדת, שהיא חודרת ("נעמט דורך") את כל עניני השליחות והיא ה"שער" ² שעל-ידו "עולים" כל עניני השליחות; ועאכו"כ בנדו"ד – שזהו חידוש כללי ועיקרי, שאינו רק פרט (או כלל) נוסף בשליחות, אלא הוא עיקר וענין כללי ביותר, ועד שהוא הענין הכי כללי ביהדות – הכנה לביאת משיח צדקנו – שמקיף את כל הנקודות והפרטים של עבודת השליחות.

כפי שכבר דובר פעמים רבות (ובפרט בחדשים ושבעות האחרונים): על-פי הודעת חז"ל ³ שכבר "כלו כל הקיצין", וההודעה של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שכבר עשו תשובה גם-כן, עד שכבר סיימו את כל עניני

א. בעמדנו בהתחלתו ובפתיחתו של כינוס השלוחים העולמי – השלוחים שיחיו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, בכל מרחבי תבל, בארבע כנפות הארץ – צריך להזכיר, בראש ובראשונה, את היסוד, ולהורות ("ארויסגעבן") את התפקיד של השלוחים בדורנו זה בכלל, ובמיוחד החידוש בעבודת השליחות שנתוסף במיוחד בזמן האחרון: **לקבל פני משיח צדקנו בגאולה האמיתית והשלימה.**

כמדובר כמ"פ, שנוסף על הנקודה המשותפת בכללות עבודת השליחות של בני-ישראל בכלל, כשלוחיו של הקב"ה, שהיא "אני נבראתי לשמש את קוניי" ¹, ובפרט השלוחים

(*) שיחה זו הוגהה ע"י כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א באידיש וגרסה בספר השיחות תשנ"ב ח"א ע' 97 ואילך. בשעתו תורגמה השיחה המוגהת ללשון הקודש ע"י "ועד הנחות בלה"ק", וכעת הוגה התרגום מחדש ותוקן על-ידינו בצמוד למקור בסה"ש שם. המו"ל.

(1) משנה ובריייתא סוף קידושין.

(2) ראה סה"ש קין ה'ש"ת ע' 22. וש"נ. תש"ד ע' 105. לקו"ד ח"ד תשמז, ב. (וראה סה"מ תש"ח ע' 240).

(3) סנהדרין צז. ב.

איך מתנהג שליח של נשיא דורנו

בקשר עם פתיחתו של כינוס השלוחים העולמי בבית חיינו – 770 בשבוע זה, הננו מביאים בזה (בע' 15-14) צילומים נדירים (מוקטנים) מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על שיחת ש"פ תולדות, מבה"ח וער"ח כסלו ה'תשד"מ (הקטע שלפנינו נדפס ב'התוועדויות' תשד"מ ח"א ע' 521 ואילך)

להלן פענוח הצילום (הכתי"ק בא בהדגשה):

כז. לכאורה, יכולה להתעורר שאלה אצל השליח:

כיצד יכול להיות בטוח שיצליח לכוון (בדיוק) לרצון המשלח, שלא לשנות מזה וכו' – הרי אינו אלא בשר ודם, נשמה המלוּבשת בגוף גשמי, "הנדמה בחומריותו לגופי אומות העולם"?

והמענה לזה – בפשטות:

מכיון ש"איני מבקש כו' אלא לפי כחן", הרי בודאי ניתנו כל הכחות הדרושים למילוי השליחות בשלימותה. ומה שטוען שהוא נשמה בגוף – הרי אדרבה: למלא שליחות זו לא בחר המשלח ב"מלאך", כי אם ביהודי כפי שהוא נשמה בגוף דוקא, וא"כ, בודאי דאג מראש להבטיח שיהיו לו (כפי שהוא נשמה בגוף) כל הכחות הדרושים למילוי שליחות זו, לכוון לרצון המשלח בשלימותו ובמילואו, "כדבעי לי' למיעבד", ובאופן של הרחבה.

ובנוגע לספקו הנ"ל – יתנהג באופן ד"תמים תהי' עם ה' אלקיך: עליו למלא את תפקידו ושליחותו, תוך כדי התגברות על פיתויי היצר, ופשיטא – התגברות על מניעות ועיכובים שמבחוץ, ואז מובטח לו שיוכּוּן לרצון המשלח.

ובלשון נשיא דורנו (המשלח) – שלא נשאר אלא הענין ד"עמדו הכן כולכם", מכיון שהכל מוכן כבר. וכאמור – צריכים רק להתנהג באופן ד"תמים תהי' עם ה' אלקיך", ועי"ז זוכים להמשכת כל הברכות והאיחולים באופן של הצלחה וכו'.

כח. והנה, כדי שמילוי השליחות יהי' בשלימותו – צריכים לקיימה מתוך שמחה וטוב לבב, כפי שרואים במוחש שהצלחת הפעולה תלוי' במדה רבה בשמחה שבעשיית הפעולה, ובענינו – הפצת היהדות והמעיינות חוצה מתוך שמחה וטוב לבב.

וע"פ האמור לעיל שרבותינו נשיאינו נותנים את כל הכחות הדרושים למילוי השליחות בשלימותה – מובן, שבזה כלולה גם הנתנית כח לעשות זאת מתוך שמחה וטוב לבב.

כט. ויש להוסיף בזה – ע"ד הרמז:

(הנפלאות) נעשה המהות והתוכן והנשמה של השנה.

ורואים בפועל איך שכבר נפעל והולך ונפעל ה"וילחום מלחמת ה'" וינצח** בכמה וכמה ענינים – ודוקא מתוך מלחמה של שלום. ונצחון הוא גם מלשון נצחיות, קשור עם הגילוי של "נצח": נ' – גילוי שער הנו"ן, צ' – שנת הצדי"ק (כפי שבנ"י קראו לשנה זו), וח' – הגילוי של משיח צדקנו, הקשור במספר שמונה (שמונה נסיכי אדם?).

מזה מובן, שמאחר שהשלוחים עומדים כבר מזמן לאחר מילוי התחלת עבודת השליחות בהפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה, ומזמן לאחר אמצע עבודת השליחות, עד שכבר **סיימו** את השליחות (כהודעת נשיא דורנו הנ"ל), ואף-על-פי-כן עדיין לא באה בפועל ממש הגאולה האמיתית והשלימה – צריך לומר שעדיין נשאר משהו לעשות כדי להביא את הגאולה בפועל.

והוא: על-פי הידוע ש"בכל דור ודור נולד א' מזרע יהודה שהוא ראוי להיות משיח לישראל"⁸, "א' הראוי מצדקתו להיות גואל, וכשיגיע הזמן יגלה אליו השי"ת וישלחו כו"⁹, ועל-פי הודעת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, השליח היחיד שבדורנו, המשיח היחיד שבדורנו, שכבר סיימו את הכל – הרי מובן, שמתחיל להתקיים ה"שלח נא ביד תשלח", השליחות של כ"ק מו"ח אדמו"ר. ומזה מובן, שהדבר היחיד שנשאר עכשיו בעבודת השליחות, הוא: **לקבל את פני משיח צדקנו בפועל ממש**, בכדי שהוא יוכל לקיים את שליחותו בפועל ולהוציא את כל בני ישראל

העבודה (אפילו "לצחצח את הכפתורים"⁴), ועומדים מוכנים לקבלת פני משיח צדקנו – הרי העבודה והשליחות עכשיו היא: להיות מוכנים בפועל לקבלת פני משיח צדקנו **בפועל ממש!**

מזה מובן, שבזה מתבטאת ("באשטייט") המטרה של כינוס השלוחים העולמי הנוכחי: להתדבר ביחד ולצאת בהחלטות טובות על מנת לקיימן בפועל, כיצד לבצע את השליחות המיוחדת של הזמן הנוכחי: קבלת פני משיח צדקנו.

ב. [.] בשנה זו במיוחד, נתוסף חידוש בהקישור של עבודת השליחות עם "שלח נא ביד תשלח"^{*}, השליחות של משיח צדקנו:

דובר לעיל (סעיף א), שכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו הודיע שכבר סיימו כל עניני העבודה, וכבר עומדים מוכנים, "עמדו הכן כולכם", לקבל פני משיח צדקנו.

כפי שרואים זאת (כמדובר כמה פעמים) גם בכך, שבמאורעות העולם נתקיימו כמה סימנים על הגאולה, החל מהסימן (בילקוט שמעוני⁵) ש"הגיע זמן גאולתכם" מזה ש"מלכיות מתגרות זו בזו"⁶, בפרט במדינות הערביים [כולל – מה שראו בימים אלו, שבמה שכונה "ועידת השלום", הם הודיעו שהם מוכנים לוותר על כל הענינים למען "שלום" כביכול, ובפועל נתגלה ש"לא דובים ולא יער" ואכ"מ].

וכבר נתקיים הסימן של השנה שעברה – ה'תשנ"א ר"ת ה' תהא שנת נפלאות אראנו, ובהוספה בשנה זו – והולך ונמשך – ה' תהא שנת נפלאות בה, (ו)בתוכה – שזה

(7) סוכה נב, ב.

(8) פ' הברטנורא למגילת רות.

(9) ראה שו"ת חת"ס חו"מ (ח"ו) בסופו (סצ"ח). וראה שד"ח פאת השדה מע' האל"ף כלל ע' ויעוד.

(***) ראה הנסמן בפנים השיחה (סה"ש שם) בע' 81'82. המו"ל.

(4) ראה שיחת שמח"ת תרפ"ט.

(5) ישע"י רמז תצט.

(6) מדרש לקח טוב לך יד, א. וראה גם ב"ר פמ"ב, ד.

(*) שמות ד, יג. וראה בפנים השיחה ס"ב (סה"ש שם) סע"ג 97 ואילך. המו"ל.

לחץ כזה, כדי שלא לסכן את בטחונם של שלשה מליון יהודים!...
זאת ועוד:

אפילו אם כל שלשת מליון היהודים יבחרו בו, ויסמכו את ידיהם על החלטתו כו' – הרי כשמדובר אודות דבר שיעמידם במצב של סכנת נפשות, אין הדבר תלוי בהם כלל!
משל למה הדבר דומה – לאדם שיחליט לאבד את עצמו לדעת, באמרו, שהוא 'בעל-הבית' על עצמו, ואף א' אינו יכול לומר לו כיצד להתנהג בחייו הפרטיים, מכיון שחי במדינה דמוקרטית...

גם במדינה דמוקרטית כמו 'ניו-יורק' כאשר יטפס אדם על 'גשר ברוקלין' ויאיים לקפוץ לתוך הנהר, יזעיקו מיד את המשטרה ו'מכבי-האש', ויעשו את כל המאמצים להערים עליו ולמנוע ממנו לבצע את איומו!

ואם הדברים אמורים בנוגע לחייו של אדם אחד – הרי על-אחת-כמה וכמה כשמדובר אודות בטחונם של שלשה מליון יהודים, שאין רשות לאף אחד, גם לא להם בעצמם, לסכן את בטחונם!

ובכן, גם אם אי-אפשר לתבוע ממנו לשנות את עמדתו ולעמוד בתוקף כו' (שהרי אינו חייב להתנהג לפי עמדתו ושיטתו של מישהו אחר) – אפשר לתבוע ממנו שיתפטר מתפקידו, ולא יהי' הוא הגורם לסיכון בטחונם של שלשה מליון יהודים!
(משיחת ש"פ חיי שרה ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

מוקדש לעילוי נשמת

ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל - נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד 'הקיצו ורננו שוכני עפר' והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחיו

כלומר: כל הפרטים בעבודת השליחות של הפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה, צריכים להיות חדורים ("דורכגענומען") בנקודה זו – כיצד זה מוליד לקבלת משיח צדקנו.

וכמודגש בנושא הכינוס – "כל ימי חיך להביא לימות המשיח"¹⁴: כל עניני העבודה (בכל ימי חיך, ובכל יום עצמו – בכל פרטי ושעות היום) צריכים להיות חדורים ("דורכגענומען") ב"להביא לימות המשיח". לא רק "לרבות" (כפי שכתוב בכ"מ), שהוא (השליח) עומד ומחכה עד שמשיח יבוא ואז הוא יטול חלק בזה ויהנה מזה וכו', אלא – "להביא", הוא עושה כל התלוי בו כדי להביא "לימות המשיח" לשון רבים, לא רק ההתחלה של יום אחד, אלא של ימות (ל' רבים) – ימות המשיח (ולא רק כאשר משיח הוא "בחזקת משיח"¹⁵, אלא כל ימות המשיח – גם השלימות של "משיח ודאי"¹⁵ וכו').

ובפשטות הכוונה היא – שמכינוס השלוחים צריכים לבוא ולהביא החלטות טובות כיצד כל שליח צריך להתכונן בעצמו ולהכין את כל היהודים במקומו ובעירו וכו' לקבלת פני משיח צדקנו, על-ידי שהוא מסביר את ענינו של משיח כמבואר בתושב"כ ובתושבע"פ באופן המתקבל לכל אחד ואחד לפי שכלו והבנתו, כולל במיוחד – על-ידי לימוד עניני משיח וגאולה, ובפרט באופן של חכמה בינה ודעת.

והיות שזוהי העבודה של זמן זה, הרי מובן שזה שייך לכל יהודי בלי שום יוצא מן הכלל.

ד. ויהי רצון, שע"ז שכל שליח ימלא את תפקידו בשלימות עם כל עשר כוחות הנפש שלו, ובפרט שכל השלוחים יהיו מונחים בזה ביחד ("זיך צוזאמענלייגן") ויכנסו בזה – יביאו תיכף ומיד ממש את (הגילוי ושלמות

מהגלות!

דבר זה עומד בהדגשה יתירה בשבת פ' חיי שרה (שבו מתקיים כינוס השלוחים), שבה קראו אודות שליחות ששלח אברהם את אליעזר לנישואי יצחק ורבקה, שזה נותן כח על כל עניני השליחות, ובמיוחד – שלימות ענין השליחות של משיח צדקנו*.

ונוסף לזה זהו גם שבת מברכים ראש חודש כסלו [ובשנה זו – שני ימים ראש חודש], חודש הגאולה, וחודש מתן תורה דפנימיות התורה¹⁰, חודש השלישי בימי הגשמים [כנגד חודש השלישי בימי הקיץ¹¹ (חודש סיון) – החודש של מתן תורה הנגלית¹⁰]. ולהוסיף, שגשמים קשורים גם הם לשליחותו של משיח – מלמטה למעלה (ע"ד לבנה), "ואד יעלה מן הארץ"¹², שדוקא "מן הארץ" (ב"ן), נשמה בגוף, נעשה מהחומריות גשמיות, ומהגשמיות נעשה "אד" (יסוד האוויר, היסוד הדק ביותר), שהוא "יעלה" למעלה מעלה, עוד יותר למעלה מ"רוח אלקים מרחפת על פני המים", "זה רוחו של מלך המשיח"¹³ – מאחר שנפעל התחי' בתור נשמתו דכ"ק מו"ח אדמו"ר בפועל ממש, כנשמה בגוף (ולא רק כפי שהוא "רוח" . מרחפת על פני המים").

ג. מזה באה ההוראה בפועל שצריך להוציא בעמדתו עתה בהתחלה ובפתיחה של "כינוס השלוחים העולמי":

לכל לראש – צריך לצאת בהכרזה ובהודעה לכל השלוחים, שעבודת השליחות עכשיו ושל כל יהודי מתבטאת ("באשטייט") בזה – שיקבלו את פני משיח צדקנו.

(10) ראה לקוטי לוי"צ אגרות-קודש ע' רה. ריז.

(11) ראה ל"ת להאריז"ל פ' ויצא. ועוד.

(12) בראשית ב, ו.

(13) בראשית א, ב. ובב"ד פ"ב, ד. פ"ח, א.

(* ראה בפנים השיחה ס"ו (סה"ש שם ע' 103) ואילך. המו"ל.

(14) ברכות פ"א מ"ה.

(15) רמב"ם הל' מלכים פ"א ה"ד.

צריך לעשות "חוץ מצא", להישאר עוד רגע ח"ו במצב של "צא" בחוץ משולחן אביהם, מבקשים ותובעים כביכול מהקב"ה: "שלח נא ביד תשלח" – בשנת ובתחלתה "יד תשלח" והבא כבר את הגאולה האמיתית והשלימה!

ויחד עם השלימות בעבודת השליחות (בסיום לקו"ת פ' ברכה)* יש מיד את שלימות הנישואין – שיר-השירים – של ישראל וקוב"ה [ובפרט על-ידי שמקבלים גם את ההחלטה הטובה ללמוד את כל ספר תורה-אור ולקוטי-תורה כל חלקיהם עד סיומם. שעל-ידי לימוד התורה בענינים אלו, ממהרים עוד יותר את ההמשכה בפועל],

עד לאופן שנקבה תסובב גבר¹⁶, הקב"ה עצמו כביכול נותן תודה לבני ישראל, לכל יהודי ולכל-היהודים, על עבודתם (אפילו אם לא היתה בתכלית השלימות),

והוא מוליך את כל בני ישראל לארץ-הקודש, לירושלים עיר הקודש, להר הקודש, לבית-המקדש השלישי, ועוד והוא העיקר – תיכף ומיד ממש.

(19) ירמ' לא, כא.

(* ראה בפנים השיחה ס"ו (סה"ש שם) וסו"ח. המו"ל.

של) השליח העיקרי והאמיתי, יחד עם גילוי עשר הכוחות שלו – "שלח נא ביד תשלח", השליח שבדורנו – כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – וכפי שהי' בדור שלפניו, שכ"ק מו"ח אדמו"ר נתאחד עם אביו, אשר הוא הי' בנו יחידו, כך שיש לנו את השלימות של כל "שבעת קני המנורה", כל השבעה דורות.

ועוד ועיקר: מאחר שכבר סיימו את עבודת השליחות – בא כל שליח אל המשלח האמיתי, הקב"ה, ומודיע: עשיתי את שליחותי, ועכשיו הגיע הזמן שאתה, כביכול, תעשה את שליחותך [שגם הקב"ה הוא שליח ("מגיד דבריו ליעקב גו"¹⁶)], וביחד עם עשר הספירות – הרי עצמות ומהות בעצמו כביכול הוא משיח צדקנו: "שלח נא ביד תשלח"¹⁷ – שלח לנו את משיח צדקנו בפועל ממש!

ואפילו אם עדיין יכול להיות ספק שמא הקב"ה רוצה להחזיק את בני ישראל עוד רגע בגלות למען גודל הנחת-רוח וההנאה שהעבודה בזמן הגלות מסבה לו – זועק יהודי: "כל מה שיאמר לך הבעה"ב עשה חוץ מצא"¹⁸, כל מה שבעל-הבית, זה הקב"ה, אומר

(16) תהלים קמז, יט. וראה שמו"ר פ"ל, ט.

(17) להעיר מהשייכות לשנה זו – ד"שלח נא ביד תשלח" הוא ר"ת תשנ"ב.

(18) פסחים פו, ב.

שיתפטר מתפקידו!

טענו בשעתו, שמפעילים עליו לחץ כבד שאינו יכול לעמוד בו, ואינו רואה מוצא אחר מלבד להסכים לפירוק הישובים, החזרת השטחים, החזרת בארות-הנפט וכו', תמורת הסכם שלום.

על כך עניתי [לאותו אדם שבאמצעותו התנהלו חילופי הדברים, על מנת להעבירם לזה שהי' אחראי לחתימת הסכם השלום], שאם הוא מרגיש שאינו יכול לעמוד בלחץ כה כבד ואינו רואה מוצא אחר, אזי העצה היעוצה היא – שיתפטר מתפקידו ויתן את התפקיד למישהו אחר שיעמוד בלחץ!

כיצד יכול הנך – המשכתי לטעון – לקחת על עצמך אחריות לסיכון בטחונם של שלשה מליון יהודים, אך ורק בגלל שמפעילים עליך לחץ כבד שאינך יכול לעמוד בו?...

הנך מודה שוויתורים אלו מהווים סיכון רציני למצב הבטחון, אלא מאי – טענתך היא, שאין לך ברירה מכיון שמפעילים עליך לחץ כבד שאינך יכול לעמוד בו – ובכן, ישנה עצה פשוטה: הכבד ושב במקומך, ותן את ההנהגה למישהו אחר שיוכל לעמוד בלחץ כזה, כדי שלא לסכן את בטחונם של שלשה מליון יהודים!

אתה אמנם אינך יכול לעמוד בלחץ כזה, אבל יתכן שיימצא מישהו אחר שיוכל לעמוד בלחץ כזה! ואם-כן, מי יאמר שדוקא אתה הוא זה שמוכרח לקבל את ההחלטה בדבר – כאשר החלטה זו מהווה סיכון לבטחון היהודים היושבים בארץ הקודש?!

אין לך אדם שנולד שר ('מיניסטר'), ועל-אחת-כמה-וכמה – ראש ממשלה ('פרעמיער מיניסטר')... ואדרבה: אצלו אישית מודגש הדבר ביותר – שהרי במשך כמה-וכמה שנים הי' במצב של גלות בחוץ-לארץ, וגם לאחר בואו לארץ ישראל הי' משך זמן מוכרח להתחבא כו', ורק אחר-כך הגיע מצב שהי' יכול להסתובב באופן חפשי ולהביע את דעותיו, אבל עדיין הי' רחוק ממצב של שלטון, ורק לאחר כמה מהפיכות – עלה לשלטון!

ואם-כן, מה הרעש בכך שכאשר מגיע מצב שלוחצים עליו לסכן את בטחונם של היהודים היושבים בארץ הקודש – יתפטר מתפקידו בגלל שאינו יכול לעמוד בפני לחץ כזה?!

גם לאחר שיתפטר מתפקיד 'ראש הממשלה', יוכל להמשיך לחיות חיים תקינים ככל אדם (אפילו בנוגע לג' הדברים שמצינו בגמרא שבהם בני אדם דומין ל"מלאכי השרת"...), הן בנוגע לחיי המשפחה, והן בנוגע לחיים חברתיים, מעמד מכובד וכו', וכו', ואדרבה: במקרה כזה – לא תרבע על מצפוננו האחריות הכבדה שהוא-הוא זה שהעמיד את כל היהודים היושבים בארץ הקודש במצב של סכנה בטחונית חמורה!...

ואפילו אם הוא אינו רואה מישהו אחר שיוכל לעשות יותר טוב ממנו – אין זו הוכחה, מכיון שהוא "משוחד"!

תחזיר את ה'מנדט' שלך לאלו שבחרו בך, והם ימצאו מישהו אחר שיוכל לעמוד גם בפני

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש

לזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומא וזוגתו חיה מושקא בת מרים שיחיו וילדיהם רחל בת חיה מושקא, לאה שרה בת חיה מושקא.

ישראל רחמים בן חיה מושקא, ומענדל בן חיה מושקא, שיחיו

ולזכות הנא לאה בת ח' רחל, עדינה בת ח' רחל, מרים בת ח' רחל, וצבי בן ח' רחל שיחיו

לזכות ר' ברוך אהרן בן ברוניא סלאווא וזוגתו רייזל פרומא בת ח' רחל שיחיו

הזכרת שמו של משיח

מזרחת יותר את ביאתו

. . . מבואר במאמרו הידוע של אדמו"ר המהר"ש ("לכתחילה אריבער") הקשר והשייכות דכפל לגאולה, ע"פ מארז"ל "חמש אותיות נכפלו וכולן לשון גאולה", וביניהם גם "צ", בו עתיד הקב"ה לגאול לישראל בסוף מלכות רביעית, שנאמר איש צמח שמו ומתחתיו יצמח". ולהעיר, שהזכרת שמו של משיח – "איש צמח שמו" – ממחרת ומזרזת עוד יותר את ביאת צמח, תיכף ומיד ממש.

(משיחת ז"ך מרחשון, כינוס השלוחים העולמי, ה'תשמ"ט – בלתי מוגה)

אין זה ענין של "ליצנות" או "בדיחותא"

. . . ועוד קודם לחנוכה זוכים כבר לחנוכה ביהמ"ק השלישי בחודש חשון – ע"פ המבואר בילקוט שמעוני. ויה"ר שענין זה יה' עוד בחודש חשון השתא – שהרי נותרו עדיין ג' ימים בחודש חשון (ובפרט כאשר מצרפים גם את יום השלושים דחודש חשון).

ואלו החושבים שזהו ענין של "ליצנות" או "בדיחותא" ח"ו – יערה עליהם רוח ממרום כו', ובפרט כאשר יזכרו שלפני מספר שעות אמרו בתפלתם "ותחזינה עינינו בשוכך לציון", ומכיון שאמרו זאת בעת התפלה לפני מלך מלכי המלכים הקב"ה, במעמד ומצב ד"כעבדא קמי מרי" – הרי פשיטא שאין זה ענין של "ליצנות" או "בדיחותא" או אפילו באופן של "מהיכא תיתי!"

(משיחת ש"פ חיי שרה, מבה"ח כסלו ה'תשמ"ג – בלתי מוגה)

קפיצת הדרך אל הגאולה

ההוראה הגלוי' מסיפור-תורה זה עבורנו ולדורות הבאים: מעשה אבות סימן לבנים. כשם שאצל רבקה כדי שלא תישאר בבית בתואל רגע אחד מיותר היתה קפיצת הדרך, כך גם סימן לבנים: אין ליפול ברוח ("אראפפאלן ביי זיך") מחושך הגלות, מכיון שהקב"ה יחיש את הגאולה, שלא יצטרכו להשאר אף רגע מיותר בגלות.

היות ומצרים היא השורש לכל הגלויות, אזי כשם שבגלות מצרים הי' "בעצם היום הזה יצאו וגו'", וכמאמר המכילתא שהקב"ה לא עיכבם אפילו כהרף עין, כך גם – כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות – בגלות הנוכחית. צריכים רק להשלים את הפכים קטנים, ואח"כ תהי' במהרה בימינו הגאולה השלימה ע"י משיח צדקנו.

(משיחת ש"פ חיי-שרה ה'תשי"ג – מוגה (לקו"ש ח"א ע' 35))

הגאולה החלה בפרשתנו

תרגום חפשי ללשון הקודש – בעריכת מערכת "יחי המלך"

בפרשתנו מתחיל הסיפור של התחלת הגאולה. בפרשה הקודמת מסופר אודות גלות: "והכנעני אז בארץ" וכו' וכפי שרז"ל אומרים² שהי' הולך וכובש כו', ואילו בפרשתנו מדובר כבר אודות הגאולה, שאברהם אבינו קנה חלקת אדמה מעפרון בארץ-ישראל וזה הי' "לעיני בני חת"³, שכולם הודו שזה שייך לאברהם – תחלת הגאולה הכללית של כל בני ישראל.

והגם שהוא שילם עבור זה "ארבע מאות שקל-כסף", הרי מובא על כך שלא רק שלא נוספה עי"ז מעלה לעפרון, אלא אדרבה, עוד חסרון⁴: משום כך נטלו משמו את האות "ו". וכדאיתא בספר פענח רזא⁵ (ספר של ראשון) שע"י הארבע מאות שקל כסף ששילם אברהם, קיבל כל יהודי חלק בארץ ישראל, וכפי שהוא מחשב שם – על-פי חשבון הפסוק⁶ "זרע חומר שעורים בחמישים שקל כסף" – שעבור ארבע מאות שקל אלו קיבל כל יהודי משישים ריבוא בני ישראל אמה על אמה בארץ ישראל.

[ואם-כן] הגאולה כבר החלה אז, וצריכים רק להסיר את ההעלמות והסתרים, ולהביא ("אראפברענגען") את הגאולה למטה בגילוי ע"י משיח צדקנו במהרה בימינו ממש.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ חיי שרה, מבה"ח כסלו ה'תשט"ז – לקו"ש ח"א ע' 44)

- (4) מכילתא יתרו פר' א'. וראה פרש"י חיי"ש כג, טז.
- (5) חיי שרה כג, טז. וראה לקו"ש ח"כ ע' 309. וש"נ.
- (6) בחוקותי כז, טז.

- (1) לך לך יב, ו.
- (2) שם בפרש"י.
- (3) כג, יח.

ההכרזה "עניים הגיע זמן גאולתכם" באה מחו"ל

[. . .] ובהדגשה יתירה מצד השייכות לכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – ששמו השני (סיום וחותם שמו) יצחק, אשר, עוד בזמנו העיד שנשלמו כל עניני העבודה, גם "צחצוח הכפתורים"¹, ולכן ציווה (ונתן כח) "עמדו הכן כולכם"² לקבל פני משיח צדקנו, ועאכו"כ בימינו אלה.

ובפרט כשרואים המאורעות שבתקופה האחרונה בנוגע ל"תולדות ישמעאל" (שבסיום פרשתנו) – אשר, נוסף לכך שכללות הענין ד"מלכיות מתגרות זו בזו" הוא מסימני הגאולה, כמארז"ל³ "אם ראית מלכיות מתגרות זו בזו צפה לרגליו של משיח", ה"ז בהדגשה יתירה בנוגע ל"תולדות ישמעאל", כדאיתא בילקוט שמעוני⁴ "שנה שמלך המשיח נגלה בו . . . מלך

- (1) שיחת שמח"ת תרפ"ט.
- (2) אג"ק שלו ח"ד ריש ע' רעט.
- (3) ב"ר פמ"ב, ד. מדרש לקח טוב לך לך יד, א.
- (4) ישע"י רמז תצט.

פרס מתגרה במלך ערבי . . כל אומות העולם מתרעשים ומתבהלים" (כפי שרואים במוחש הבלבול דאוה"ע שלא יודעים מה לעשות, ומחפשים עצות שונות כו'), והקב"ה אומר לישראל "בני אל תתייראו כל מה שעשיתי לא עשיתי אלא בשבילכם . . הגיע זמן גאולתכם", וממשיך ש"מלך המשיח . . עומד על גג בית המקדש⁵ והוא משמיע להם לישראל ואומר ענוים הגיע זמן גאולתכם" – כפי שהכריזו ומכריזים במיוחד לאחרונה.
(משיחת ש"פ חיי שרה, כ"ב מרחשון ה'תשנ"א – מוגה)

(5) להעיר מדיוק לשון המדרש "עומד על גג בית המקדש" – שגגין לא נתקדשו (פסחים פה, סע"ב. רמב"ם הל' ביהב"ח פ"ו ה"ז), די ש לומר, שבוה מרומז שההכרזה "ענוים הגיע זמן גאולתכם" באה מחוץ לארץ שלא נתקדשה בקדושת ארץ ישראל, בדוגמת החילוק שבין גג המקדש להתוך דהמקדש עצמו.

כבר עבר הזמן ד"בעתה" כו"כ פעמים

. . כדי לפעול את הגאולה האמיתית והשלימה – יש לפעול את ענין השלום בכל העולם כולו, עד שלא ישאר ניצוץ אחד בלבד, אפילו ניצוץ הכי קטן, שעדיין לא נתברר!
וכמבואר בארוכה ב"שערי אורה" אודות החילוק שבין ב' אופני הגאולה, "בעתה" ו"אחישנה" – שיש עילוי בגאולה "בעתה" שאז נפעל בירור כל ניצוצות הקדושה בתכלית השלימות.

כאשר הגאולה היא באופן ד"אחישנה", מתוך מהירות כו' – הרי יתכן שיהיו כמה ניצוצות שילכו לאיבוד ח"ו, שכן, כאשר ממהרים בענין הגאולה, אין פנאי להתעכב ולחפש שמא נשארו ניצוצות קטנים, פירורים קטנים שבקטנים, שיוכלו לפדות ולגאול גם אותם.
אמנם, כאשר הגאולה היא "בעתה", בסדר מסודר – אזי מבררים את כל הניצוצות עד שלא נשאר אפילו ניצוץ הכי קטן שלא יפדה ויגאל.
ולאידך, יש גם מעלה בגאולה באופן ד"אחישנה" לגבי הגאולה "בעתה", כמבואר שם בארוכה.

ולהעיר, שבימינו אלו, לאחר ש"כלו כל הקיצין" – יכולים כבר לדבר אודות המעלה ד"בעתה", מכיון שכבר עבר הזמן ד"בעתה" כו"כ פעמים... ובמילא, גם בנוגע לגאולה באופן ד"אחישנה" – הרי בימינו אלו אין מקום לחשש שמא יחסר משהו בשלימות הבירורים (דבר שהי' אפשרי בזמן שבו היתה האפשרות ל"אחישנה" לפני "בעתה"), מכיון שגם ה"אחישנה" הוא בזמן ד"בעתה" גופא!

(משיחת ליל כ"ף מרחשון ה'תשמ"ו – בלתי מוגה)

מוקדש לזכות

ורד שמחה בת שרה

להצלחה רבה בכל – בגשמיות וברוחניות

נרבת מהיטבאל יומות

הוספה בשמחה ביתר שאת החל משבת מברכים

[. .] המורם מכל האמור לעיל – שבבוא חודש כסלו (החל משבת מברכים החודש) יש להוסיף בענין השמחה ביתר שאת וביתר עוז, באופן ד"מריים בשמחה", עד לריבוי גדול ביותר כו'.

ועוד ענין בזה – שע"י הוספה בשמחה מבטלים את כל הענינים הבלתי-רצויים. ובהקדמה:

הסיבה לכך שעיקר ההדגשה על העבודה בשמחה נתגלתה בדורות האחרונים גופא – ככל שהולך וגובר חושך הגלות, יש להוסיף עוד יותר בענין השמחה, כאמור לעיל שבזמנו של הבעש"ט ניתוסף בענין השמחה לגבי זמנו של האריז"ל, וכן בזמנו של אדמו"ר הזקן לגבי זמנו של הבעש"ט, עד לחושך כפול ומכופל בדורנו זה, דור האחרון של הגלות, שאז נתפרסמו דברים אלו (אודות גודל הצורך בענין השמחה) ע"י כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו באופן של הפצה, גם ב"זשארגאן", ולא עוד, אלא שצוה לתרגם את הדברים "בשבעים לשון".

ומזה מובן, שכאשר רואים שה"לעומת זה" הוא עדיין בתוקף ובגלוי, באופן דמראה באצבעו ואומר זה (על "לעומת זה") – הרי זו הוכחה שהשמחה שהיתה עד עתה אינה מספיקה כדי לבטל את המציאות דלעו"ז, ולכן, יש להוסיף בענין השמחה עוד יותר.

ועאכו"כ כאשר רואים שבתקופה האחרונה ישנה התגברות בלעו"ז (לא רק שעדיין לא נתבטל) – הרי לא זו בלבד שאין להתפעל מכל המניעות והעיקובים כו', אלא אדרבה, יש להוסיף עוד יותר בכל עניני שמחה [שמחה של קדושה, כמובן, תוך כדי שלילת הענין דקליפת פלשתים, כמבואר בדרושי חסידות* בפרשת תולדות, הפרשה שהולכים לקרוא בתפלת מנחה], הוספה שהיא ביתר שאת וביתר עוז, וכאמור, באופן ד"מריים בשמחה".

ופשיטא, שיוסיפו בכל עניני שמחה הקשורים במיוחד עם חודש כסלו: ימי החנוכה, ולפנ"ז – י"ט כסלו, יו"ד כסלו וט' כסלו, ועאכו"כ – ראש חודש כסלו, ועוד לפנ"ז – בשבת מברכים חודש כסלו, שבו נמשכת תוספת ברכה בכל עניני חודש כסלו (נוסף על הברכה שיש בהם מצד ענינים הם).

(קטעים משיחת ש"פ חיי שרה, מבה"ח כסלו ה'תשמ"ט – בלתי מוגה)

(*) תו"ח תולדות ב, ג ואילך. וראה לקו"ש חט"ו ע' 119. וש"נ.